

Изключителният осми роман на Вердън
завладява още от първата страница.

PUBLISHERS WEEKLY

ЖИТ
ТРИПЪР

ДЖОН ВЕРДЪН

С В Е Т О В Е Н   Б Е С Т С Е Л Ъ Р

ЗМИЙСКО ГНЕЗДО

СН
СОФТПРЕС

1

Лятото изтля бавно като в хватката на изтощителна болест, после оранжевият пламък на есента проблесна за миг и остави западните склонове на планината Катскил покрити в мрачно кафяво. Ноември дойде със студени ветрове и дълга поредица от постоянно скъсяващи се дни, през които не се показваше слънце.

В един суров, ветровит следобед Дейв и Мадлин Гърни работеха усилено пред къщата си високо сред хълмовете над село Уолнът Кросинг. Гонени от вятъра есенни листа бързо пробягваха през терасата, с чието префасониране се бяха заели. Дейв премести една масивна плоча от синкав пясъчник на новото ѝ място. Все още строен и як, около петдесет, той приветстваше физическото натоварване.

Мадлин внимателно остави до него ръчната количка, пълна със свежи чимове.

– Обади ли се на сина си?

Той премигна изненадано.

– Какво?

– Днес има рожден ден.

– О. Да. Вярно. Ще му се обадя след вечеря.

През изминалата седмица променяха очертанията на старата каменна тераса, която се намираше между къщата и кокошарника. Случаят с убийствата в Хароу Хил миналата пролет бе достигнал кървавата си развръзка именно на тази тераса и през изминалите месеци образите от онази ужасна нощ продължаваха да измъчват Мадлин и с големи усилия на волята тя се решаваше да излезе през френските прозорци. Затова се бяха

заели да променят мястото с надеждата, че така ще поразмият спомена за случилото се там. Освен това Гърни се надяваше да разсее и част от смътното напрежение, което все по-често чувстваше в последно време.

Почти привършваха. Гърни беше наредил повечето камъни и бе разрохкал твърдата планинска почва за новите цветни лехи. Мадлин беше боядисала кокошарника и залепената за него барака в жизнерадостно жълто и бе засадила десетки луковици лалета около преустроената тераса.

Докато Гърни натискаше лоста, за да донамести последната каменна плоча, вятърът се усили и първите снежинки на прогнозираната виелица се завъртяха около него.

– Мисля, че стига за днес – отбеляза Мадлин, като вдигна очи към небето. – Ема трябва да се появи всеки момент. – Погледна го. – Дейвид, защо се мръщиш?

– Може би защото ми се струва, че знаеш повече за посещението ѝ, отколкото ми казваш.

– Единственото, което знам, е, че иска да говори с теб по повод на някакво убийство.

Той остави лоста до количката и свали работните ръкавици.

– Съмнявам се, че идва само за да си приказваме.

Мадлин извърна напрегнатото си лице, за да се предпази от внезапен порив на вятъра, и направи няколко крачки към френските прозорци, но изведнъж спря и изписка.

Гърни бързо изтича до нея.

– Какво има?

Тя посочи земята точно зад ръба на терасата. Гърни последва ужасения ѝ поглед.

– Листата помръднаха. Змия!

Гърни пристъпи към мястото, като държеше лопатата в готовност. Когато се приближи на разстояние за удар, от листата се стрелна сивкаво животинче и се шмугна под близкия храст.

– Не е змия. Полска мишка.

Мадлин въздъхна с облекчение.

Гърни се изкушаваше да ѝ напомни, че в тяхната част на Катскилс няма опасни змии, но знаеше, че това няма да промени нещата.

2

Гърни стоеше с гръб към душа. Топлата, гъделичкаща струя масажираше врата и раменете му и постепенно облекчаваше както мускулната умора от мъкненето на камъни по терасата, така и емоционалното напрежение от спомена за случилото се там шест месеца по-рано.

Тъкмо започваше да усеща успокояващия ефект на водата, когато Мадлин отвори вратата на банята и обяви, че Ема е дошла.

Гърни се избърса и облече. Когато излезе от банята, Мадлин стоеше сама в голямата им кухня в рустикален стил. Гледаше през френските прозорци, зад ремонтираната тераса и занемарената ябълка, към жената, застанала с лице към бившето пасище, спускащо се полегато от къщата към плевнята. Широкото ѝ като пелерина палто се развяваше от вятъра.

– Каза, че иска да подиша нашия чист планински въздух – обясни Мадлин.

– Необичаен ден за дишане на чист въздух.

– За Ема нищо не е *необичайно*.

Със спокойната усмивка на човек, който се наслаждава на приятна лятна разходка, Ема се обърна и бавно влезе в къщата.

Гърни отвори едното крило на стъклената врата.

Тя спря точно пред него и сините ѝ очи срещнаха неговите.

– Толкова е красиво тук – възкликна Ема. – Шумоленето на вятъра в дърветата, дишането на земята.

Протегна му ръка. Пръстите ѝ бяха силни, дланта ѝ – загрубяла.

– Благодаря, че отдели време да поговорим.

– Радвам се да те видя, Ема.

Поредният порив на вятъра навя малко снежинки, докато тя влизаше. Изглеждаше по-дребничка, по-слаба, отколкото си я спомняше, но и по-напрегната, като че ли смаленото ѝ тяло бе концентрирало енергията ѝ. Прошарената руса коса, която Гърни помнеше, сега беше почти изцяло побеляла. Късата прическа подчертаваше скулите и решителната извивка на устните ѝ.

– Жалко, че не можахме да те посрещнем с по-хубаво време – каза Мадлин.

– Това е идеално. Мога да дишам този въздух цял живот. Действа ми детоксикиращо. Идвам от Атика. Каква мрачна и жалка дупка! Въздухът там вони на страх, омраза, отчаяние.

– Не е необичайно за затвор със строг режим – отбеляза Гърни.

– Нашата система за лишаване от свобода е машина, която смита душите на прах. Прави мъжете по-примитивни, по-сурови, готови да избухнат и при най-малкото.

За миг настъпи напрегнато мълчание, което Мадлин наруши, за да вземе палтото на гостенката:

– Защо с Дейв не седнете до камината, пък аз ще направя чай? Още ли обичаш лимон и джинджифил?

– Супер – отговори Ема с мек глас, докато измъкваше ръцете си от широката дреха.

Мадлин се оттегли към кухненския кът в дългата стая, а Гърни и гостенката се настаняха на два фотьойла до старата каменна камина.

– Бог съди за нашата добродетелност по начина, по който се отнасяме към лишените от свобода – отбеляза Ема по-скоро с тъга, отколкото с гняв. – Покажи ми затворите си и аз ще разбера сърцето ти. – Замълча за момент, преди да продължи с по-хладен и делови тон. – Сигурно се питаш защо съм тук. Какво ти каза Мадлин?

– Нищо, освен че е свързано с някакво дело за убийство.

– Убийството на Лени Лерман. Виждам, че името не ти говори нищо. И аз не го бях чувала. Докато не осъдиха обвинения за убийството му. Но мисля, че Лерман е ключът към случая.

Вягърът изстена в комина.

– Не разбирам.

– Лени Лерман е бил дребен престъпник на средна възраст. Бил е убит в едно частно ловно стопанство в планината Адирондакс. Три дни по-късно обезглавеното му тяло било намерено в плитък гроб от ловец, навлязъл неволно в частен имот. Собственикът на имота – богат младеж с ужасно минало, е бил арестуван, признат за виновен и осъден. Всичко сочи към него – свидетелски показания, веществени доказателства, отпечатащи, ДНК – и особено миналите му прегрешения. Името Зико Слейд познато ли ти е?

– Спомням си смътно нещо от жълтата преса. Професионален играч на голф, който е кривнал от пътя? Наркотици, насилие, сводничество?

– Тенисист. Голям талант. Преди десет-двайсет години, когато е около двайсетте, стига до финалите на всички големи турнири. Красив, чаровен, магнетичен. С харизма на актьор. За известно време е звезда не само в света на знаменитостите, но и в света на изкуството, на модата, на парите, на шурите купони с много дрога. Не след дълго става дилър за богатите и известните. Според слуховете е замесен в пране на пари, оргии, секс с непълнолетни. После зарязва всичко това и става друг човек, но вече не може да се изчисти от лошата репутация – и тя поражда нови обвинения.

– Като убийството на Лени Лерман?

– Прокурорът събра доста убедителни материали. Мотив, средства, възможност – всичко изглежда кристално ясно. Съдебните заседатели се съвещаваха по-малко от час, преди да обявят Зико за виновен – своеобразен рекорд в дело за тежко криминално престъпление, както ми казаха доверени източници. Съдията ги накара да гласуват един по един. Виновен, виновен, виновен – дванайсет пъти „виновен“. Току-що започна да излежава присъдата си. Трийсет години до живот. В Атика.

Ема замълча и се втренич напрегнато в Гърни.

– И идваш чак от Атика само за да ми разкажеш тази история – отбеляза той. – Какво не схващам?

– Искам да разрешиш казуса с убийството на Лени Лерман.

– От това, което ми казваш, изглежда, че вече е решен.

– Изпратили са в затвора невинен.

– Невинен? Както ми описа този Зико Слейд...

– Такъв е бил преди, но вече е друг човек – от две години преди убийството на Лерман.

Зловещият вой на вятъра в комина се засилваше.

– В какъв смисъл друг човек?

– Преди три години жена му се надрусала и го намушкала с шило за лед. Пропуснала на милиметър сърцето и пробила аортата. Девет дни е лежал в интензивното. На косъм от смъртта. От тази позиция видял окаяния си живот под друг ъгъл. Случката го променила коренно.

– Откъде знаеш?

– След изписването си от болницата все още бил решен да направи нещо. Имал ясна представа за миналото си, но не знаел как да го промени. Имал нужда от помощ, за да разбере какъв може да бъде, какъв трябва да бъде. В такива случаи понякога се намесва и провидението. Появяват се връзки, познати. Някой го свързал с някого, който пък го свърза с мен.

– Била си негов терапевт.

– Не обичам този термин. Създава грешно впечатление за това, което върша.

Мадлин се приближи с поднос с две чаши чай, чинийка с пресни кифлички, купичка конфитюр, лъжички и нож за мазане. Постави ги на масичката между фотьойлите и отстъпи назад.

– Няма ли да седнеш с нас? – попита Ема.

– Когато говорите за убийства, предпочитам...

От остъклената врата се чу силен трясък. Мадлин подскочи, изтича до стъклото, надникна на терасата и изпусна лека въздишка на облекчение.

– От време на време някоя птичка се блъска в стъклата – обясни тя. – Понякога ударът е толкова силен, че очакваш да я видиш мъртва на земята. Но този път заблуденият гост успя да отлети. – Потрепери, понечи да каже още нещо, но замълча и се върна в кухненския кът.

След кратко мълчание Гърни попита Ема:

– Има ли друг термин, който предпочиташ вместо „терапевт“?

– Няма нужда от термин. Аз слушам. Коментирам. Не приемам заплащане.

– И изслушванията ти на Зико Слейд през двете години между близката му среща със смъртта и убийството на Лерман те карат да вярваш, че в него е настъпила толкова голяма промяна, че не би могъл да извърши това, което свидетелите и веществените доказателства са убедили дванайсет съдебни заседатели, че е извършил?

– Да.

– Кога е издадена присъдата?

– Само преди седмица.

– Говорили ли сте оттогава?

– За последно тази сутрин.

– Има ли добър адвокат?

– Маркъс Торн.

Гърни се впечатли.

– Голямо име. Сигурно излиза скъпо.

– Зико има пари.

– Говорихте ли с Торн за обжалване?

– Смята, че е изгубена кауза.

– Въпреки това ти не се съмняваш в невинността на Слейд?

– Ни най-малко.

Гърни отпи глътка чай и изгледа гостенката с продължителен, оценяващ поглед. Непоклатимата увереност в нещо, което изглежда в противоречие с наличните факти, не е рядко явление. Среща се доста често сред егоцентриците, емоционално нестабилните и дълбоко невежите хора. Ема Мартин не спадаше към никоя от тези категории.

Гърни се покашля.

– И... какво искаш да направя?

– Открий фактите, които доказват неговата невинност.

– Ами ако фактите докажат вината му?

Тя се усмихна леко.

– Зико стана жертва на правната система, по-заинтересована да издаде присъда, отколкото да разкрие истината. Сигурна

съм, че ще откриеш факти, които ще го оневинят. – Замълча за момент. – Знам, че си скептичен към моята преценка за характера на Зико. Нека добавя едно по-банално наблюдение. Той е твърде интелигентен, за да извърши такова глупаво престъпление.

– Какво глупаво има в убийството?

– Според прокурора Лени Лерман го е изнудвал заради някаква тъмна тайна от миналото му и той го е убил, вместо да му плати.

Гърни сви рамене.

– Достатъчно разпространено решение.

– По принцип, да, но не и в детайлите. Според прокурора, когато Лерман отишъл в имението му, Зико го зашеметил, завлякъл го до плиткия гроб, който предварително бил изкопал в боровата горичка до къщата, отсякъл главата му с брадва, отрязал пръстите му с лозарска ножица – вероятно за да попречи за идентифицирането на трупа – и го засипал криво-ляво с пръст, при което оставил пръстовите си отпечатаци по дръжката на брадвата, изхвърлил до гроба цигара с ДНК-то си и направил всякакви други уличаващи неща, които можем да си представим. Трупа с още някои липсващи части, отхапани от дивите животни, бил открит...

Шумът от изпуснатата в мивката чиния привлече вниманието на Гърни и той изтича до кухнята точно навреме, за да види как Мадлин припряно излиза от стаята.

Ема се смути.

– Извинявай. Не трябваше да разказвам такива подробности.

– Вината не е твоя. Онзи случай в Хароу Хил много я разстрои.

– Разбира се. Сигурно е било травмиращо и за двама ви.

Гърни отвърна с леко кимване.

– Давай нататък.

Тя го погледна с известна загриженост, преди да продължи:

– Мисълта ми е, че Зико има достатъчно финансови възможности, за да се справи с изнудвача по други начини. Той никога не би направил това, което прокурорът твърди.

– И най-умните хора правят глупави неща, когато са под напрежение.

– Представи си, че планираш да убиеш някого, който идва в къщата ти. Би ли изкопал плитък гроб до кокошарника и би ли заровил трупа под няколко сантиметра пръст на място, където койотите и лешоядите със сигурност ще го намерят? Ти не би допуснал такава глупост, Дейвид. И Зико не би я допуснал.

Ема замълча, без да отмества поглед от Гърни. В косата ѝ имаше капчици, проблясващи останки от разтопени снежинки.